

Η αμαρτία τού πολέμου - Μόνος εχθρός ο θάνατος

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 7 Απριλίου, 2022

Ἡ ἀμαρτία τοῦ πολέμου

Ὁ πόλεμος εἶναι ἕνας μεγάλος πειρασμός γιά τίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. Σβήνει τήν ἀγάπη. Τήν ταυτίζει μέ τήν ιδιοτέλεια, στήν καλύτερη περίπτωση τήν ὑποτάσσει στήν ἐθνική ιδιοτέλεια. Οἱ μάχες, βέβαια, πού γίνονται σέ ἀμυντικούς πολέμους δέν εἶναι μόνον ἀναπόφευκτες, εἶναι καί δίκαιες, ὅμως καί σ' αὐτούς τούς δίκαιους ἀγῶνες εὐκόλα ἐκδηλώνεται ὅλος ὁ σκοτεινός ἑαυτός τῶν ἀνθρώπων, ὅπως, βέβαια, καί ὅλο τό φωτεινό μεγαλεῖο αὐτῶν πού ἀγωνίζονται γιά τό δίκαιο, τά ἱερά καί τήν ἐλευθερία τοῦ λαοῦ τους μέ ἀνιδιοτέλεια καί ἀυταπάρνηση, χωρίς ἄκριτο μίσος γιά τούς ἐπιτιθεμένους.

Ἡ συγκατάθεση στόν πειρασμό τοῦ πολέμου εἶναι ἰσχυρή ἀντίπαλος τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι χαρακτηριστική ἡ παρατήρηση τοῦ ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου πού ἀναφέρεται στόν προφητάνακτα Δαβίδ· γράφει: «στή Γραφή βλέπουμε ὅτι ὁ Θεός δέν θέλησε νά τοῦ κτίση ναὸ καὶ κατοικία ὁ Δαβίδ, πού εἶχε πολέμους καὶ ταραχές σχεδόν σέ ὅλη τήν διάρκεια τῆς ζωῆς του, ἀλλά ὁ υἱός του ὁ Σολομώντας, διότι, σύμφωνα μέ τὸ ὄνομά του, παρέμενε εἰρηνικὸς βασιλιάς καὶ μέ κανένα δέν ἔκανε πόλεμο» (Ἄόρατος Πόλεμος, Μέρος Β΄, Κεφ. ΙΓ').

Ὁ πειρασμός τοῦ πολέμου εἶναι ιδιαίτερα αἰχμηρός στίς συνειδήσεις τῶν λειτουργῶν, Ἱερέων καί Ἀρχιερέων, ὅταν οἱ «βασιλεῖς» τῆς πατρίδος τους (ὅπως στίς μέρες μας στήν Ρωσία) ἐπιχειροῦν ἄδικο ἐπιθετικό πόλεμο. Οἱ λειτουργοί αὐτοί στήν θεία Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου, τήν ὁποία οἱ Ὁρθόδοξοι τελοῦμε ὅλες τίς

Κυριακές τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, μετά τόν καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων εὔχονται γιά τούς «βασιλεῖς» τους: «Κράτυνον αὐτῶν τήν βασιλείαν. Ὑπόταξον αὐτοῖς πάντα τά βάρβαρα ἔθνη, τά τούς πολέμους θέλοντα. Χάρισαι αὐτοῖς βαθεῖαν καί ἀναφαίρετον εἰρήνην»; Ποιούς «βασιλεῖς» ἄραγε νά ἐννοοῦν; Οἱ δικοί τους καταστρέφουν τήν εἰρήνη, ἀνήκουν στούς «θέλοντας πολέμους». Μέ ποιᾶ «καταματωμένη» συνείδηση προφέρουν τήν εὐχή αὐτή ὑπέρ τῶν «βασιλέων» τους; Εἶναι φανερό ὅτι ἡ ἁμαρτία τοῦ πολέμου ἔχει ἐκκλησιολογικές διαστάσεις.

Μόνος ἐχθρός ὁ θάνατος

Εἶναι χαρακτηριστικά ὅσα αὐτοβιογραφικά ἔχει καταγράψει περί τῶν πολέμων ὁ ὄσιος Σωφρόνιος ὁ Ἀγιορείτης. Γράφει: «Μέ συνέπαιρνε κατά κάποιον τρόπο ἡ αἴσθησις τῶν παθημάτων τῆς οἰκουμένης. Σέ αὐτό συνέβαλλε ἡ ἐμπειρία μου ἀπό τόν Πρῶτο Παγκόσμιον πόλεμον καί τή Ρωσική Ἐπανάστασι πού ἀκολούθησε. Ζοῦσα γιά χρόνια μέσα σέ πνιγηρή ἀτμόσφαιρα ἀδελφοκτόνου μίσους, ἀρχικά ἐξαιτίας τοῦ Παγκοσμίου κι ἔπειτα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Ἐκτοτε μοῦ εἶναι προτιμότερο νά ἀκούω γιά χιλιάδες ἴσως θύματα ἀπό σεισμούς, πλημμῦρες, ἐπιδημίες καί ἄλλες θερομηνίες καί καταστροφές, πού προκαλοῦν συνήθως τή συμπάθεια ὄλων, παρά γιά πολέμους, πού σχεδόν χωρίς ἐξαιρέση παρασύρουν τούς πάντες σέ ἠθική συμμετοχή στούς φόνους. Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἁμαρτία ἀπό τόν πόλεμον» (Ὁψόμεθα τόν Θεόν καθώς ἐστί, σελ.146).

Οἱ πόλεμοι εἶναι φρικτότεροι καί ἀπεχθέστεροι ἀπό τίς φοβερότερες φυσικές καταστροφές. Οἱ πόλεμοι «σχεδόν χωρίς ἐξαιρέση παρασύρουν τούς πάντες σέ ἠθική συμμετοχή στούς φόνους». Τρέφουν τό μίσος. Οἱ φυσικές καταστροφές γεννοῦν συμπάθεια καί ἀλληλεγγύη.

Γιά τόν ὄσιο Σωφρόνιο «ὁ μόνος πόλεμός μας, πού ἐμεῖς διαλέξαμε, εἶναι ἡ ἀγία πάλη πρός τόν κοινό γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους, γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα ἐχθρό: τόν θάνατον (βλ. Α΄ Κορ. ιε΄26). Οὐσιαστικά ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει ἄλλον ἐχθρό. Παλεύουμε γιά τήν ἀνάστασι, τήν προσωπική μας καί τοῦ κάθε ἄλλου συν-ανθρώπου μας» (ἐνθ.ἀν. σελ. 133).

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: parembasis.gr)